ναν χοντρὰ πυρωμένα καρφιά.

Μὲ δυσκολία, σὰν τὸ μυαλό του νἄχε σταματήσει, σκέφτηκε τὴ θέσι του. Ὁ Ντούλμερης δὲν θὰ κουραζόταν ποτὲ καὶ δὲν θ' ἀφήνοταν νὰ πέσῃ μόνος του κάτω στοὺς βράχους. Ἡ παράφορη μανία του θὰ τὸν κρατοῦσε γαντζωμένον ἐκεῖ, ὡς ὅτου νὰ κουραστῇ κι' αὐτός. Ὅσο γι' αὐτὸ τὸν ἤξερε καλὰ τὸν Ντούλμερη. Ἦταν ἄνθρωπος μὲ βίαια πάθη. Ἡ δύναμί του ἦταν ἀκατάβλητη, δύναμι ζώου, συνηθισμένου νὰ σχίζῃ καὶ νὰ ματώνῃ. Ἄρχισε νὰ μετράῃ τὰ δευτερόλεπτα μ' ἀγωνία. Σὲ μιὰ στιγμὴ θέλησε νὰ κυττάξῃ τὴν ὥρα στὸ ρολόγι του. Κατάλαβε ὅμως πῶς αὐτὸ θάταν ἀδύνατο. Τὰ χέρια του εἶχαν σφιχτῇ μὲ ὑπεράνθρωπη δύναμι στὸ ξηρὸ καὶ τραχὺ κορμὸ τοῦ δένδρου. Ἄκουγε τὸν Ντούλμερη ποὺ ταλαντευότουν κρεμασμένος ἀπὸ τὸν ἄκρη τῶν ποδιῶν του νὰ φυσᾷ μὲ ζθυμὸ καὶ νὰ μουρμουρίζῃ. Ἔπειτα τοῦρθε στὸ νοῦ του ἡ γυναῖκα του, τὸ σπίτι του. οἱ φίλοι του... Τί θἄλεγαν τάχα ὅλοι αὐτοί ; Θυμήθηκε τὰ καινούργια μαῦρα βελουδένια ροῦχα του ποὺ τἄχε φτιάσει καὶ δὲν τἄχε φορέσει ἀκόμα. Τὸ πανταλόνι τοῦ πήγαινε λίγο κοντό. Θυμήθηκε τὴ λεπτομέρεια αὐτὴ καὶ δυσφόρησε. Θυμήθηκε πάλι στερνὰ τὴ γυναῖκα του. Μποροῦσε νὰ ἦταν καὶ ἀθῶα, νὰ τὸν εἶχαν γελάσει. Ἀλήθεια, αὐτὸ δὲν τῶχε σκεφτεῖ. Φέρθηκε μὲ τυφλὸ πάθος χωρὶς νὰ ζητήσῃ νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθεια.

Τώρα ἦταν πειὰ ἀργά. Ὁ θάνατος ἀπαίσιος καὶ φρικτὸς τὸν περίμενε κάτου, στὸ βάθος τοῦ ρουμανιοῦ. Τὸν ἔσφιξε μιὰ λύπη, ἕνας πόνος καὶ θἄθελε νὰ κλάψῃ. Κἄτι ποῦ κουνιόταν πάνου στὰ χόρτα λίγο παρέκει τὸν ξάφνισε. Δὲν διέκρινε καλὰ ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ βρίσκοταν. Ἦταν ἕνα μαῦρο στρογγυλὸ πρᾶγμα ποὺ πηδοῦσε πρὸς τὸ μέρος του. Ὅταν πλησίασε, γνώρισε τὴν κουρούνα τοῦ δρόμου. Εἶχε σταθῇ τρία βήματα μακρυὰ σἂν νὰ καταλάβαινε τὴ θέσι του καὶ τὸν κύτταζε μ' ἕνα βλέμμα σοβαρό. Ἔπειτα μέσα στὸ κύταγμα αὐτὸ ξεχώρισε κἄποια πονηρίσ, κἄτι σἂν εἰρωνία.Τὸ πουλὶ κουνοῦσε πότε τὴν οὐρὰ καὶ πότε τὸ κεφάλι του σἂν νὰ τὸν φοβέριζε. Ἄρχισε νὰ θυμώνῃ κι' ἄφησε χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ μιὰ χοντρὴ βλαστήμια. Ἡ κουροῦνα φτερούγισε καὶ κάθησε παρέκει κυττάζοντάς τον πάντα μὲ τὸ ἴδιο σκληρὸ βλέμμα. Ὁ Ντούλμερης ἄκουσε τὴ βλασημια καὶ κουνήθηκε ἀπότομα στὴν ἄκρη τῶν ποδιῶν του. Μουρμούρισε κἄτι κ' ὕστερα μίλησε καθαρὰ μὲ φωνὴ βραχνὴ κι'ἀλλαγμένη σἂν »ἄποιος νὰ τὸν ἔσφιγγε γιὰ νὰ τὸν πνίξῃ :

— Ἔξ μῆνες τὴν εἶχα δική μου τὴν Ἀννέλα. Ἑνηὰ νύχτες ἦταν ὅλη δική μου, ὡς τὸ πρωῖ σωστὲς ἑνηὰ νύχτες... Τὴ νύχτα τῆς πρωτομαγιᾶς, ἦταν ἡ πρώτη νύχτα, ὅταν λάλησε ὁ πρῶτος πετεινός. Ἦταν ἡ πούλια ἕνα καλάμι ἀπάνου ἀπ' τὸ βουνό...

Ὁ Γκούζλας ἔσφιξε τὸν κορμὸ σἂν νἄθελε νὰ τὸν ξεριζώσῃ κι' οὔρλιαξε :

— Ψέματα... Λὲς ψέματα !...

Ὁ Ντούλμερης φάνηκε πῶς δὲν τὸν ἄκουσε. Ἡ φωνή του εἶχε γίνει τώρα γλυκειὰ καὶ λυπημένη, ὅπως ὅταν τραγουδοῦσε γιὰ τὴ θάλασσα :

— Ἔχει μιὰ ἐλιὰ στὸ στῆθος πρὸς τὸ μέρος τοῦ χεριοῦ. Κι' ἄλλη μιὰ μεγάλη καὶ μαύρη σἂν κάρβουνο στὶς πλάτες. Τὴν ἔκανα ὅπως κάνουν τὰ μικρὰ παιδιά. Ἔχει ἕνα σημἀδι ἀπὸ δόντι ἐπάνω στὸ χέρι λίγο κάτου ἀπ' τὸν ὦμο καὶ τὸ σημάδι δὲν εἶνε δικό σου. Τὴ φίλησα στὸ στόμα, στὰ μάτια, ἐκεῖ ποὺ κλείνουν ἡ κλείδωσες τῶν χεριῶν κι' ἐκεῖ ποὺ σμίγουν ἡ πλάτες. Ἑνηὰ νύχτες ὡς τὸ πρωῖ... Σούρνοταν κάτω σἂν τὸ φεῖδι κι' ὅλο της τὸ κορμὶ ἦταν φλογισμένο ὅπως τό...

Τὴν τελευταία λέξι τὴν πῆρε ὁ ἄνεμος. Ὁ Γκούζλας ἔνοιωσε τὰ χέρια του νὰ τρέμουν. Κάτι βούΐζε στ' αὐτιά του σἂν μηχανὴ σιδηρουργείου. Τὰ μηλίγγια του χτυποῦσαν κ' ἡ καρδιά του μαζύ, χτύπους δυνατοὺς καὶ γρήγορους. Θέλησε νὰ κυττάξῃ τὸν οὐρανό· «Πάημῶν...». «Θεέ μου, Κύριε...», εἶπε. Ἄφησε τὸ δέντρο κι' αἰσθάνθηκεν ἕνα βίαιο σύρσιμο πρὸς τὰ κάτω. Τὸ σκυλὶ οὔρλιαζ' ἀκόμα. Τὰ κοράκια χόρευαν παράξενα κι' ἔκαναν μεγάλους γύρους στὸν οὐρανό...

Χάρης Σταματίου

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΒΡΟΧΕΣ

Καὶ ἄλλοτε ἐγράψαμεν περὶ παραδόξων βροχῶν.

Τὰ κατωτέρω ἐξηκριβωμένα ἀνέκδοτα δείχνουν πάλιν πόσην δύναμιν ἔχουν συνήθως αἱ καταιγίδες, τί μποροῦν νὰ σηκώσουν στὰ ὕψη καὶ νὰ τὸ ξαναρρίξουν στὴ γῆ.

Ὁ Βιτὰλ Μασσό, ἐφημέριος μιᾶς κοινότητος τοῦ κάτω Λειγηρος, εἶδε νὰ πέφτουν ἀπὸ τὸν οὐρανὸ τὸ 1820 ἐν καιρῷ καταιγίδος ἕνα σωρὸ ψάρια, ποὺ εἶχαν μῆκο; δύο ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου. Κατὰ τὸ ἴδιο ἔτος καὶ στὴν αὐτὴν ἐπαρχία, στὰ περίχωρα τῆς Νάντης, βρέθηκε ἔκτασις γῆς 400 μέτρων σκεπασμένη ἀπὸ ψάρια τριῶν ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου μήκους.

Εἰς τὴν Σκωτίαν ἄλλοτε ἔπεσε βροχή... ρεγκῶν !

Μιὰ θυελλωδεστάτην νύκτα τοῦ 1858 χιλιάδες ψαριῶν ἑνὸς ἑκατοστοῦ τοῦ μέτρου μήκους, ἔπεσαν στοὺς δρόμους τοῦ Καουσεμβούργου στὴν Τρανσυλβανία.

Παρόμοια παραδείγματα ὑπάρχουν ἄπειρα, ὥστε δὲν πρέπει νὰ παραξενεύεται κανεὶς οὔτε νὰ βρίσκῃ τὸ πρᾶγμα ἀδύνατον.

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Οἱ ὀδοντοϊατροὶ στὴν Ἰαπωνία

Ὁ Ἰάπων ὀδοντοϊατρὸς προχειμένου νὰ βγάλῃ ἕνα δόντι, δὲν μεταχειρίζεται κανένα ἐργαλεῖο, παρὰ μόνο τα δάκτυλά του. Περίεργο αὐτό, ἀλλὰ πραγματικό. Γιὰ νὰ γίνῃ ὅμως καὶ ἀντιληπτὸ πρέπει νὰ ἐξηγηθῇ ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο οἱ Ἰάπωνες φοιτηταὶ τῆς ὀδοντοϊατρικῆς ἐξασκοῦνται στὴν τέχνην τους. Παίρνουν λοιπὸν μιὰ σανίδα ἀπὸ μαλακὸ ξύλο, τὴν τρυποῦν σὲ διάφορα σημεῖα, καὶ κατόπιν ἐφαρμόζουν στὶς τρύπες ξύλινα ὁμοιώματα δοντιῶν. Ὁ φοιτητὴς τώρα πρέπει νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὴ σανίδα τὰ ὁμοιώματα αὐτά. Πιάνει τό καθένα μὲ τὸν ἀντίχειρα καὶ τὸ δείκτη τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ καὶ τὸ τραβάει καθέτως πρὸς τ' ἀπάνω, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ μετακινῇ τὴ σανίδα. Ἡ ἄσκησις αὐτὴ ἐπαναλαμβάνεται, ὡς ὅτου ὁ φοιτητὴς ἀποκτήσῃ τὴν ἀπαιτουμένη δεξιότητα γιὰ νὰ ἐφαρμόζῃ τ' ἀνωτέρω στὴς ἀνθρώπινες μασέλες, βγάζοντας μὲ τὸν ἴδιο τρόπο πραγματικὰ δόντια. Ἀποκτοῦν δὲ τέτοια ἱκανότητα οἱ φοιτηταὶ ὥστε μποροῦν σὲ ἕνα λεπτὸ νὰ βγάλουν καὶ πέντε ἕξη δόντια ἀπὸ τὸ ἴδιο στόμα.

Τὸ πρῶτο Ρωσσικὸ Μοναστῆρι

Δώδεκα χιλιόμετρα μακρυὰ ἀπὸ τὴ Σεβαστούπολι, στὸ ἴδιο μέρος ποὺ εἶταν ὁ ἀρχαῖος ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος, ὅπου ἡ Ἰφιγένεια ἔγεινε ἱέρεια, βρίσκεται τώρα τὸ ἱστορικὸ μοναστῆρι τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Ἡ τοποθεσία εἶναι πολὺ γραφικὴ καὶ πρὸ πάντων πρὸς τὸ μέρος ὅπου ὁ Ὀρέστης κι' ὁ Πυλάδης ἔκρυψαν τὴν βάρκαν τους, ὅταν ἐπρόκειτο ν' ἀνέβουν πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ ἀγάλματος τῆς Ἀρτέμιδος. Γιὰ τὸ μοναστῆρι αὐτὸ ὑπάρχει ἡ ἑξῆς παράδοσις : Τὸ 891 μ. Χ. Ἕλληνες ναυτικοὶ κινδυνεύοντες ἀπὸ τὴν τρομερὴ τρικυμία ποὺ τοὺς εἶχε πιάσει στὸν ὅρμο τοῦ Μπαλουκλαβᾶ, παρακαλοῦσαν τὸν Ἅγιο Γεώργιο νὰ τοὺς σώσῃ. Πράγματι, ὁ μεγαλομάρτυς τοὺς παρουσιάστηκε ἔφιππος ἀπάνω σ' ἕνα βράχο, ἡ τρικυμία ἐκόπασε καὶ τὸ καράβι τους κατώρθωσε νὰ προσορμισθῇ, κάτω ἀπὸ τὸ βράχο ὅπου φάνηκε ὁ Ἅγιος, ὅπου καὶ ηὗραν τὴν εἰκόνα του. Εἰς ἔνδειξιν τῆς εὐγνωμοσύνης τους οἱ Ἕλληνες ναυτικοὶ ἀπεφάσισαν καὶ ἔχτισαν πρὸς τιμὴν τοῦ Ἁγίου τὸ ὁμώνυμό του μοναστῆρι τοῦ ὁποίου ὁ ναὸς εἶνε πολυτελέστατος καὶ τὸ ὁποῖο θεωρεῖται ὡς τὸ ἀρχαιότερο Ρωσσικὸ μοναστῆρι.

Πολύτιμα ἀναμνηστικὰ

Ἕνα ἀντίτυπο τῶν διηγημάτων τοῦ Βοκκακίου ἐκδόσεως Βενετίας τοῦ 1471, ἐπωλήθη προπολεμικῶς ἀντὶ 2360 λιρῶν στερλινῶν.

Τὸ ἐλεφαντοκόλλητο κάθισμα, τὸ ὁποῖο ἐχάρισε ἡ πόλις Λυβέκη στὸ βασιλέα τῆς Σουηδίας Γουστάβο ἐπωλήθη εἰς δημοπρασίαν τὸ 1823 ἀντὶ 58 000 φιορινίων.

Ἕνα βιβλίο ποὺ ἀνῆκε στὸ Σαίξπηρ κι' ἔφερε τὴν ἰδιόχειρο ὑπογραφή του, ἐπωλήθη ἐσχάτως ἀντὶ 250 λιρῶν στερλινῶν.

Κατὰ τὸ 1820 ἠγοράσθη παρά τινος παλαιοπώλου τὸ κρανίον τοῦ Καρτεσίου ἀντὶ 99 φράγκων.

Ὁ Φραγκίσκος Μπουρουτὲ ἀγόρασε ἀντὶ 72,750 φράγκων τοὺς δύο κοντυλοφόρους διὰ τῶν ὁποίων ὑπεγράφη τὸ 1801 ἡ συνθήκη τῆς Αμιέννης.

Μιὰ παλὴ καὶ ἐφθαρμένη φενάκη τοῦ φιλοσόφου Καντίου ἐπωλήθη εἰς τὴν μετριωτάτην τιμὴν τῶν 20 φράγκων, ἐνῶ ἐξ ἀντιθέτου ἄλλη φενάκη τοῦ Ἄγγλου φιλοσόφου Στέρν κατεκυρώθη τὸ 1828 εἰς δημοπρασίαν ἀντὶ 6430 φράγκων.

Τὸ 1816 ὁ λόρδος Σαλισπιουρὺ ἀγόρασε 730 στερλίνες ἕνα δόντι τοῦ Νεύνωνος τὸ ὁποῖον ἔβαλε γιὰ πέτρα στὸ δαχτυλίδι του.

Ὅταν ἔγινε ἡ μετακομιδὴ τῶν λειψάνων τοῦ Ἀβελάρδου καὶ τῆς Ἐλοΐζας ἕνας Ἄγγλος προσέφερε 200,000 φράγκα γιὰ ἕνα δόντι Ἐλοΐζας.

Τέλος μιὰ εἰκὼν τοῦ Μουρίλλο, παριστῶσα τὴν Παρθένον, ἠγοράσθη ἀντὶ 500000 φράγκων.

Ἕνα γραμματόσημο γιὰ προῖκα

Μιὰ ἐφημερὶς τῆς Κούβας ἐδημοσίευσε ἐσχάτως τὴν ἑξῆς ἀγγελία :

«Συλλέκτης γραμματοσήμων, ὁ ὁποῖος ἔχει συλλέξει ὑπὲρ τὰς δώδεκα χιλιάδας διαφόρων γραμματοσήμων, ζητεῖ πρὸς γάμον δεσποινίδα, ἡ ὁποία νὰ εἶναι ἐπίσης ἐνθουσιώδης συλλέκτρια, φθάνει μόνο νὰ ἔχῃ εἰς τὴν κατοχήν της τὸ κυανοῦν τῆς μιᾶς πέννας γραμματόσημον τῆς νήσου Μαυριτίου, ἐκδόσεως 1847.»

Ὁ κύριος αὐτός, καθὼς φαίνεται, οὔτε φιλοχρήματος εἶναι, οὔτε καὶ προικοθήρας γιατὶ τὸ ζητούμενον γραμματόσημο, ἂν κἀι εἶναι σπανιώτατο, δὲν ἔχει περισσότερα ἀξία ἀπὸ πενῆντα στερλίνες στὴ διεθνῆ ἀγορὰ γραμματοσήμων. Εἶναι δὲ καὶ ἐλάχιστα ἀπαιτητικός, γιατὶ δὲ ρωτᾶ διόλου οὔτε γιὰ τὴν οἰκογένεια, οὔτε γιὰ τὴν ἡλικία, οὔτε γιὰ τὴν καλλονή, τὴν ὑγεία καὶ τὸ χαρακτῆρα τῆς μελλούσης συζύγου του. Ζητεῖ μόνο ἕνα γραμματόσημο!...

Συλλέκτης